

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 61

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 ianuarie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 539 din 7 decembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 91 ¹ —91 ⁶ , art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și 3, art. 68 alin. 1 și 2, art. 385 ¹⁸ alin. 1 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală.....	1-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
10. — Ordin al ministrului sănătății pentru aprobarea derulării programelor și subprogramelor de sănătate finanțate din bugetul de stat în anul 2005.....	6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 539

din 7 decembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 91¹—91⁶, art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și 3, art. 68 alin. 1 și 2, art. 385¹⁸ alin. 1 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marilena Mincă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91⁶, art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și 3, art. 68 alin. 1 și 2, art. 385¹⁸ alin. 1 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionel Cristian Șerban în Dosarul nr. 5.829/2003 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal s-a prezentat autorul excepției. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia,

susținând oral motivele de neconstituționalitate a textului de lege criticat, expuse în notele scrise depuse la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale și nici celor din actele internaționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2004, pronunțată în Dosarul nr. 5.829/2003, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91⁶, art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și 3, art. 68 alin. 1 și 2, art. 385¹⁸ alin. 1 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de inculpatul recurent Ionel Cristian Șerban într-o cauză având ca obiect examinarea recursului declarat împotriva Deciziei penale nr. 58 din 23 septembrie 2003, pronunțată de Curtea de Apel București, prin care acesta a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 257 alin. 1 din Codul penal (Traficul de influență), cu referire la art. 7 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile procedural penale criticate, referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, concludența și utilitatea probelor, limitele rejudecării după casare și conținutul expunerii din cuprinsul hotărârilor judecătorești contravin prevederilor art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (11) și art. 24 alin. (1) din Constituție, care reglementează dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și, respectiv, dreptul la apărare, precum și dispozițiilor art. 6 pct. 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil. În esență, critica de neconstituționalitate vizează următoarele:

— textele art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală nu conțin suficiente garanții în vederea asigurării caracterului echitabil al procesului penal, încălcând, implicit, principiul contradictorialității procesului penal și prezumția de nevinovăție, prin faptul că „nu prevăd, în mod explicit și real, dreptul inculpatului de a lua cunoștință de conținutul interceptărilor efectuate“, iar instanța de judecată nu este obligată să verifice, ulterior interceptării, legalitatea acestora;

— prevederile art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și 3 și art. 68 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale întrucât dreptul la apărare recunoscut de art. 24 din Legea fundamentală „devine, practic, unul teoretic și iluzoriu“ cât timp nu există o „sancțiune efectivă în situația încălcării dreptului inculpatului de a demonstra netemeinicia probelor acuzatoare, de a-i fi admise cererile privind administrarea probelor, dacă acestea sunt concludente și utile, precum și de înlăturare a probelor obținute contrar art. 68 din Codul de procedură penală“;

— art. 385¹⁸ alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil prin faptul că textul nu prevede „o sancțiune procesual penală a încălcării de către instanța de rejudecare a dispozițiilor hotărârii instanței de recurs“ și, prin urmare, pot exista încălcări arbitrare ale dispozițiilor în cauză;

— dispozițiile art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 21 alin. (3) și art. 24 alin. (1) din Constituție, întrucât nu prevăd obligația primei instanțe de a analiza apărările invocate de inculpat și de a le respinge motivat în cazul nereținerii lor.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate, în raport cu textele invocate. În acest sens arată că dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală nu sunt de natură a împiedica inculpatul de a lua cunoștință de conținutul interceptărilor efectuate, textele conținând garanții corespunzătoare pentru a se asigura respectarea principiului contradictorialității și a prezumției de nevinovăție. Art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și 3 și art. 68 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 24 alin. (1) din Constituție, deoarece conțin suficiente garanții în vederea asigurării unui proces echitabil și a garantării dreptului la apărare, principiul liberei aprecieri a probelor instituit prin art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală dând posibilitatea instanțelor de a-și întemeia convingerea pe analiza probelor administrate care nu au o valoare prestabilită. Dispozițiile art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală nu contravin dreptului părților la un proces echitabil, întrucât prin aceste prevederi legale se asigură tocmai exercitarea dreptului la un proces echitabil în condițiile legii. Dispozițiile art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală nu sunt neconstituționale, ele garantând dreptul părții la un proces echitabil și la apărare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală prevăd suficiente garanții privind respectarea dreptului la un proces echitabil. Nu se poate susține că inculpatul este împiedicat de a lua cunoștință de conținutul interceptărilor efectuate, mai mult, potrivit art. 91³ alin. 5 din Codul de procedură penală, instanța poate aproba, la cererea acestuia, consultarea părților din înregistrare și din transcrierea integrală, care nu au fost consemnate în procesul-verbal. Referitor la neconstituționalitatea prevederilor art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și art. 68 din Codul de procedură penală, Guvernul arată că acestea sunt în deplină concordanță cu drepturile și libertățile recunoscute de Legea fundamentală, asigurându-se cerințele unui proces echitabil. În ceea ce privește dispozițiile art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală se consideră că este firesc ca activitatea de rejudecare, dispusă de instanța de recurs, să cunoască anumite limitări rezultate din controlul judecătoreesc efectuat de o instanță superioară, în cadrul acestor limitări fiind și cea prevăzută

de textul criticat. În sfârșit, se apreciază a fi neînțeleasă și critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, deoarece acestea garantează tocmai dreptul la un proces echitabil și asigură exercitarea dreptului la apărare.

Avocatul Poporului consideră că excepția este nefondată. În acest sens arată că administrarea de către instanța de judecată numai a acelor probe care sunt concludente și utile rezolvării procesului penal nu poate fi considerată o încălcare a dreptului la apărare și nici a dreptului la un proces echitabil. De asemenea, se apreciază că dispozițiile referitoare la limitele rejudecării în cazul casării hotărârii de instanța de recurs contravin dreptului oricărei persoane de a fi judecată în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil de o instanță independentă și imparțială, instituită de lege. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului menționează că acestea nu îngădesc sub nici un aspect dreptul părților de a fi apărate, în tot cursul procesului, de un avocat ales sau numit din oficiu și nici de a beneficia de toate garanțiile unui proces echitabil. În plus, consideră că critica autorului excepției vizează o serie de lacune ale legii, ceea ce excedează controlului Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 91¹—91⁶, art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și 3, art. 68 alin. 1 și 2, art. 385¹⁸ alin. 1 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 91¹—91⁶ (Interceptările și înregistrările audio sau video — cu modificările aduse prin Legea nr. 281/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003):

— Art. 91¹ (Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor): „*Interceptările și înregistrările pe bandă magnetică sau pe orice alt tip de suport ale unor convorbiri ori comunicări se vor efectua cu autorizarea motivată a instanței, la cererea procurorului, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date sau indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru aflarea adevărului. Autorizația se dă de către președintele instanței*

căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, în camera de consiliu. Interceptarea și înregistrarea convorbirilor se impun pentru aflarea adevărului, atunci când stabilirea situației de fapt sau identificarea făptuitorului nu poate fi realizată în baza altor probe.

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție ori al unor alte infracțiuni grave care nu pot fi descoperite sau ai căror făptuitori nu pot fi identificați prin alte mijloace ori în cazul infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare telefonică sau prin alte mijloace de telecomunicații.

Autorizarea se dă pentru durata necesară înregistrării, până la cel mult 30 de zile.

Autorizarea poate fi prelungită în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. Durata maximă a înregistrărilor autorizate este de 4 luni.

Măsurile dispuse de instanță vor fi ridicate înainte de expirarea duratei pentru care au fost autorizate, îndată ce au încetat motivele care le-au justificat.

Înregistrările prevăzute în alin. 1 pot fi făcute și la cererea motivată a persoanei vătămate privind comunicările ce-i sunt adresate, cu autorizarea instanței de judecată.

Autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care măsura este indispensabilă aflării adevărului; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegherii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.”

— Art. 91² (Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea): „*Procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală. Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal.*

În caz de urgență, când întârzierea obținerii autorizării prevăzute în art. 91¹ alin. 1 ar aduce grave prejudicii activității de urmărire, procurorul poate dispune, cu titlu provizoriu, prin ordonanță motivată, interceptarea și înregistrarea pe bandă magnetică sau pe orice alt tip de suport a convorbirilor sau comunicărilor, comunicând aceasta instanței imediat, dar nu mai târziu de 24 de ore.

Instanța trebuie să se pronunțe în cel mult 24 de ore asupra ordonanței procurorului și, dacă o confirmă și este necesar, va dispune autorizarea pe mai departe a interceptării și înregistrării, în condițiile art. 91¹ alin. 1—3. Dacă instanța nu confirmă ordonanța procurorului, ea trebuie să dispună încetarea, de îndată, a interceptărilor și înregistrărilor și distrugerea celor efectuate.

Instanța dispune, până la terminarea urmăririi penale, aducerea la cunoștință, în scris, persoanelor ale căror convorbiri sau comunicări au fost interceptate și înregistrate, datele la care s-au efectuat acestea.“;

— Art. 91³ (Certificarea înregistrărilor): *„Despre efectuarea interceptărilor și înregistrărilor menționate în art. 91¹ și 91², procurorul sau organul de cercetare penală întocmește un proces-verbal în care se menționează autorizația dată de instanță pentru efectuarea acestora, numărul sau numerele posturilor telefonice între care s-au purtat convorbirile, numele persoanelor care le-au purtat, dacă sunt cunoscute, data și ora fiecărei convorbiri în parte și numărul de ordine al benzii magnetice sau al oricărui alt tip de suport pe care se face imprimarea.*

Convorbirile înregistrate sunt redată integral în formă scrisă și se atașează la procesul-verbal, cu certificarea pentru autenticitate de către organul de cercetare penală, verificat și contrasemnat de procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală în cauză. În cazul în care procurorul procedează la interceptări și înregistrări, certificarea pentru autenticitate se face de către acesta, iar verificarea și contrasemnarea, de către procurorul ierarhic superior. Corespondențele în altă limbă decât cea română sunt transcrise în limba română, prin intermediul unui interpret. La procesul-verbal se atașează banda magnetică sau orice alt tip de suport, care conține înregistrarea convorbirii, sigilată cu sigiliul organului de urmărire penală.

Banda magnetică sau orice alt tip de suport cu înregistrarea convorbirii, redarea scrisă a acesteia și procesul-verbal se înaintează instanței care, după ce ascultă procurorul și părțile, hotărăște care dintre informațiile culese prezintă interes în cercetarea și soluționarea cauzei, încheind un proces-verbal în acest sens. Convorbirile sau comunicările care conțin secrete de stat sau profesionale nu se menționează în procesul-verbal. Dacă săvârșirea unor infracțiuni are loc prin convorbiri sau comunicări care conțin secrete de stat, consemnarea se face în procese-verbale separate, iar dispozițiile art. 97 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.

Banda magnetică sau orice alt tip de suport, însoțită de transcrierea integrală și copii de pe procesele-verbale, se păstrează la grefa instanței, în locuri speciale, în plic sigilat.

Instanța poate aproba, la cererea motivată a inculpatului, a părții civile sau a avocatului acestora, consultarea părților din înregistrare și din transcrierea integrală, depuse la grefa, care nu sunt consemnate în procesul-verbal.

Instanța dispune prin încheiere distrugerea înregistrărilor care nu au fost folosite ca mijloace de probă în cauză. Celelalte înregistrări vor fi păstrate până la arhivarea dosarului.

Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și justițiabil nu poate fi folosită ca mijloc de probă.“;

— Art. 91⁴ (Alte înregistrări): *„Condițiile și modalitățile de efectuare a interceptărilor și înregistrărilor prevăzute în art. 91¹—91³ sunt aplicabile, în mod corespunzător, și în cazul înregistrării de convorbiri efectuate prin alte mijloace de telecomunicație, autorizate în condițiile legii.“;*

— Art. 91⁵ (Înregistrările de imagini): *„Dispozițiile art. 91¹ și 91² se aplică în mod corespunzător și în cazul înregistrării de imagini, iar procedura de certificare a acestora*

este cea prevăzută în art. 91³, cu excepția redării în formă scrisă, după caz.“;

— Art. 91⁶ (Verificarea mijloacelor de probă): *„Mijloacele de probă prevăzute în prezenta secțiune pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților sau din oficiu.*

Înregistrările prevăzute în prezenta secțiune, prezentate de părți, pot servi ca mijloace de probă, dacă nu sunt interzise de lege.“;

— Art. 66 alin. 2 (Dreptul de a proba lipsa de temeinicie a probelor): *„În cazul când există probe de vinovăție, învinuitul sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie.“;*

— Art. 67 alin. 2 și 3 (Concludența și utilitatea probei): *„Cererea pentru administrarea unei probe nu poate fi respinsă, dacă proba este concludentă și utilă.*

Admiterea sau respingerea cererii se face motivat.“;

— Art. 68 alin. 1 și 2 (Interzicerea mijloacelor de constrângere): *„Este oprit a se întrebuița violențe, amenințări ori alte mijloace de constrângere, precum și promisiuni sau îndemnuri, în scopul de a se obține probe.*

De asemenea, este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue săvârșirea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe.“;

— Art. 385¹⁸ alin. 1 (Limitele rejudecării): *„Instanța de rejudecare trebuie să se conformeze hotărârii instanței de recurs, în măsura în care situația de fapt rămâne cea avută în vedere la soluționarea recursului.“;*

— Art. 356 alin. 1 lit. c) (Conținutul expunerii): *„Expunerea trebuie să cuprindă: [...] c) analiza probelor care au servit ca temelie pentru soluționarea laturii penale a cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate, motivarea soluției cu privire la latura civilă a cauzei, precum și analiza oricărui elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză.*

În caz de condamnare, expunerea trebuie să mai cuprindă fapta sau fiecare faptă reținută de instanță în sarcina inculpatului, forma și gradul de vinovăție, circumstanțele agravante sau atenuante, starea de recidivă, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunțată și actele din care rezultă durata acesteia.

Dacă instanța reține în sarcina inculpatului numai o parte din faptele ce formează obiectul învinuirii, se va arăta în hotărâre pentru care anume fapte s-a pronunțat condamnarea și pentru care încetarea procesului penal sau achitarea.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

I. Autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală sunt constituționale deoarece nu conțin suficiente garanții în vederea asigurării caracterului echitabil procesului penal, în sensul prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și în vederea garantării efective a dreptului la apărare, în sensul reglementat de art. 24 alin. (1) din Constituție și art. 6 pct. 3 lit. b) și d) din convenție. Astfel, se arată că dispozițiile art. 91¹—91⁶ nu prevăd în mod explicit și real dreptul inculpatului de a

lua cunoștință despre conținutul interceptărilor efectuate și nici obligativitatea instanței de a verifica, ulterior efectuării interceptărilor, legalitatea acestora. Aceste lacune, mai susține autorul excepției, sunt de natură să ducă la încălcarea principiului contradictorialității și al prezumției de nevinovăție [art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală].

Din examinarea susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, referitoare la lipsa garanțiilor procedurale privind respectarea dreptului la un proces echitabil, Curtea constată că acestea nu sunt întemeiate. Textele legale criticate prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, republicată, *„Curtea Constituțională se pronunța numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”*. Așa fiind, examinarea și soluționarea acestor aspecte sunt de competența exclusivă a instanței de judecată investite cu soluționarea procesului penal.

De asemenea, este neîntemeiată și susținerea privind imposibilitatea inculpatului de a lua cunoștință despre conținutul interceptărilor efectuate, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 91³ alin. 5 din Codul de procedură penală, instanța poate aproba, la cererea acestuia, consultarea părților din înregistrare și din transcrierea integrală, care nu au fost consemnate în procesul-verbal, asigurându-se respectarea principiului contradictorialității și al prezumției de nevinovăție.

De altfel, legislația procedurală penală română asigură controlul prin justiție și în acest domeniu. Instanța de judecată căreia i se prezintă ca mijloace de probă înregistrări ale convorbirilor sau înregistrări de imagini are datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor.

Totodată, din conținutul dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală se constată că din modul de redactare a acestora nu se poate reține că a fost încălcat dreptul la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală.

În lumina dispozițiilor art. 11 și 20 din Constituție se constată, de asemenea, că dispozițiile legale criticate nu încalcă nici prevederile actelor internaționale aplicabile în materie.

Este de observat că, în cadrul preocupărilor pentru perfecționarea legislației, inclusiv sub aspectul realizării reformei procedurii penale, dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală au fost modificate prin Legea nr. 281/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003, tocmai în scopul punerii de acord a reglementărilor interne cu reglementările internaționale pertinente.

În legătură cu constituționalitatea prevederilor art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 281/2003, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 21 din 3 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 17 aprilie 2000, reținând că acestea nu încalcă dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor, fiind în concordanță și cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin aceeași decizie s-a constatat, de asemenea, că dispozițiile menționate respectă condițiile stabilite de Constituție pentru restrângerea exercițiului unor drepturi.

II. În ceea ce privește cea de-a doua critică de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și 3 și art. 68 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, nu se poate reține nici un aspect de neconstituționalitate, deoarece consacarea prin aceste texte a dreptului de a proba lipsa de temeinicie a probelor de vinovăție, de admitere a cererilor privind administrarea de probe, dacă acestea sunt concludente și utile, precum și de interzicere a mijloacelor de constrângere în scopul de a se obține probe, nu reprezintă și nici nu poate fi considerată o încălcare a dreptului inculpatului de a se apăra. Este obligația constituțională a instanțelor judecătorești de a realiza justiția, obligație prevăzută la art. 125 alin. (1) din Legea fundamentală, în cadrul căreia se situează administrarea numai a acelor probe care sunt de natură să ducă la descoperirea adevărului. În același timp nu trebuie confundată „cererea pentru administrarea unei probe”, pe care o poate face oricare dintre părți, cu „administrarea probei”, care se face numai de către instanța de judecată.

III. Dispozițiile art. 385¹⁸ alin. 1 din Codul de procedură penală, referitoare la limitele rejudecării în cazul casării hotărârii de instanța de recurs, nu pot fi considerate că ar leza dreptul la un proces echitabil. Astfel, scopul recursului constă tocmai în asigurarea unui control judecătorec al legalității și al aflării adevărului în judecarea și soluționarea cauzelor penale de prima instanță și de instanța de apel, aspect de natură să contribuie la îndeplinirea exigențelor care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil.

IV. Privitor la pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, aceasta este, de asemenea, neîntemeiată. Cuprinderea expunerii privitoare la analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate, motivarea soluției cu privire la latura civilă a cauzei, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză în conținutul hotărârii judecătorești garantează tocmai dreptul la un proces echitabil și asigură exercitarea dreptului la apărare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91⁶, art. 66 alin. 2, art. 67 alin. 2 și 3, art. 68 alin. 1 și 2, art. 385¹⁸ alin. 1 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionel Cristian Șerban în Dosarul nr. 5.829/2003 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru aprobarea derulării programelor și subprogramelor de sănătate finanțate din bugetul de stat în anul 2005

În temeiul Legii nr. 100/1998 privind asistența de sănătate publică, al Legii bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004, al Hotărârii Guvernului nr. 743/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,
văzând Referatul de aprobare nr. 341/12 ianuarie 2005,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă derularea programelor și subprogramelor de sănătate finanțate din bugetul de stat prin Ministerul Sănătății în anul 2005.

(2) Se aprobă Normele metodologice de organizare, finanțare și monitorizare a programelor și subprogramelor de sănătate finanțate din bugetul de stat, raportarea și controlul indicatorilor specifici în anul 2005, cuprinse în anexa nr. I.

I. Prevederi referitoare la programe, subprograme și intervenții finanțate din bugetul de stat

Art. 2. — (1) Programele, subprogramele și intervențiile de sănătate finanțate din bugetul de stat, gestionate de Ministerul Sănătății, obiectivele și activitățile aferente, indicatorii fizici, de eficiență și de rezultate sunt cuprinși în anexa nr. II pct. II/1—II/4.

(2) Din sumele aprobate pentru Programul de administrație sanitară și politici de sănătate se efectuează cheltuieli de personal, materiale și servicii, subvenții pentru instituții publice, transferuri, cheltuieli de capital, rambursări

de credite, plăți de dobânzi și comisioane la credite, aferente Ministerului Sănătății și unor unități sanitare.

(3) În cadrul Programului de sănătate a femeii și copilului, modificarea sumelor în cadrul obiectivelor intervențiilor de sănătate se poate realiza la nivelul direcției de sănătate publică teritoriale, fără acordul direcției coordonatoare din Ministerul Sănătății, în limita a 10% din totalul fondurilor alocate obiectivului la care se diminuează prevederile inițiale.

(4) Unitățile sanitare prin care se derulează programele, subprogramele și intervențiile de sănătate finanțate din bugetul de stat sunt nominalizate în anexa nr. III pct. 1.

Art. 3. — (1) Ministerul Sănătății, prin direcțiile coordonatoare de programe, contractează în sistem direct cu unitățile din coordonarea sau de sub autoritatea sa realizarea unor studii, activități de formare a personalului medical, campanii de informare, educare, comunicare (IEC) și alte activități prevăzute în programele de sănătate.

(2) Direcțiile coordonatoare de programe, la încheierea contractelor cu instituțiile menționate la alin. (1), vor preciza activitățile, sumele aferente fiecărei activități din contract, termenele și modul de raportare și valorificare a rezultatelor acestora.

Art. 4. — (1) Coordonatorii naționali de programe de sănătate sunt directorii direcțiilor de specialitate din Ministerul Sănătății, iar subprogramele sunt coordonate de directori tehnici desemnați.

(2) Coordonatorii locali sunt: responsabilii de subprograme de sănătate, medicii-inspectorii de asistență a mamei și copilului din cadrul direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București, alți responsabili județeni, nominalizați prin decizie de către conducerea direcției de sănătate publică teritoriale.

(3) Coordonatorii naționali și coordonatorii locali din cadrul direcțiilor de sănătate publică pot propune ministrului sănătății măsuri de sistare a finanțării subprogramelor sau intervențiilor de sănătate în situația în care instituțiile cu responsabilități nu îndeplinesc atribuțiile ce le revin în derularea acestora.

Art. 5. — Sumele aferente finanțării programelor de sănătate gestionate de Ministerul Sănătății se alocă lunar direcțiilor de sănătate publică teritoriale, instituțiilor subordonate și, pe bază contractuală, instituțiilor aflate în coordonarea sau sub autoritatea sa, după caz.

Art. 6. — Realizarea indicatorilor specifici programelor de sănătate, prevăzuți și aprobați prin legea bugetară anuală, se raportează de către coordonatorii naționali potrivit normelor legale și este supusă controlului organelor abilitate în acest sens.

Art. 7. — (1) Pentru realizarea unor activități specifice programelor de sănătate, din fondurile alocate de la titlul 38 „Transferuri” unitățile sanitare pot finanța și cheltuieli de personal aferente personalului care urmează să fie încadrat cu contract individual de muncă pe durată determinată sau cu timp parțial de muncă, potrivit legii.

(2) Activitățile pentru care se utilizează personalul prevăzut la alin. (1) sunt următoarele:

a) coordonarea și implementarea subprogramelor de sănătate, precum și a celor destinate grupurilor cu risc crescut de îmbolnăvire, grupurilor sociale minoritare sau dezavantajate din punct de vedere al condițiilor economico-sociale;

b) educarea pentru sănătate pe grupe de populație cu risc de îmbolnăvire;

c) promovarea sănătății femeii și a copilului la nivel comunitar, prin asistenți medicali și mediatori sanitari;

d) efectuarea screeningului pentru grupele de populație incluse în program sau subprogram, după caz;

e) formarea personalului;

f) informarea, educarea și acordarea de consultații în probleme specifice privind promovarea unui comportament sănătos;

g) realizarea lucrărilor legate de sistemul informațional clinic și logistic al rețelei;

h) primirea, centralizarea și raportarea datelor pentru monitorizarea activităților și indicatorilor programelor, precum și a calității managementului;

i) coordonarea centrelor de consiliere pentru renunțarea la fumat;

j) logistica aprovizionării și distribuirii contraceptivelor, a preparatelor de fier și calciu pentru gravide și copii prin rețeaua de asistență medicală ambulatorie, primară sau direct către grupuri de populație vulnerabile, a medicamentelor, recoltarea produselor patologice, depistarea contactilor de boli transmisibile;

k) coordonarea activității de transplant de organe și țesuturi;

l) realizarea lucrărilor de secretariat în cadrul comisiilor de specialitate ale Ministerului Sănătății, legate de implementarea programelor și, respectiv, a subprogramelor de sănătate.

Art. 8. — (1) În sumele prevăzute pentru finanțarea programelor și, respectiv, a subprogramelor de sănătate se cuprind și cheltuielile ocazionate de monitorizarea și controlul acestora.

(2) În cadrul Programului de prevenire și control al bolilor netransmisibile se cuprind și cheltuielile pentru:

a) organizarea transportului în cazuri speciale și cu aeronave;

b) autosanitarele achiziționate prin licitație publică la nivel național, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 121/2004 privind unele măsuri pentru eficientizarea activității din domeniul sănătății;

c) transportul de organe și transportul personalului specializat pentru transplant de organe;

d) realizarea infrastructurii necesare operării și hangarării elicopterelor, potrivit dispozițiilor legale.

(3) Indicatorii Programului de sănătate a femeii și copilului se raportează Unității de management al programelor de sănătate a femeii și copilului, unitate finanțată din fondurile alocate acestui program, care asigură coordonarea tehnică a acestuia, potrivit Ordinului ministrului sănătății nr. 109/2002 pentru aprobarea structurilor de coordonare, monitorizare și evaluare a programelor de sănătate a femeii și copilului.

Art. 9. — Contraceptivele achiziționate prin licitație la nivel național de către Institutul de Sănătate Publică București din fondurile alocate Programului de sănătate a femeii și copilului se acordă fără plată prin cabinetele de planificare familială, prin cabinetele medicilor de familie incluși în program următoarelor categorii de persoane: șomere, eleve și studenți, persoane care fac parte din familii beneficiare de ajutor social, femei cu domiciliul stabil în mediul rural, femei care efectuează un avort la cerere, într-o unitate sanitară publică, precum și alte persoane fără venituri care dau declarație pe propria răspundere în acest sens.

Art. 10. — Din Programul de administrație sanitară și politici de sănătate se asigură și fondurile necesare pentru:

a) înlocuirea pieselor de schimb la aparatura medicală de înaltă performanță din dotarea instituțiilor sanitare publice;

b) dezvoltarea asistenței medicale primare în zone defavorizate medical, din mediul rural, prin acordarea de stimulente medicilor de familie, în condițiile legii;

c) monitorizarea performanței unităților sanitare cu paturi din România;

d) proiectul „Evaluarea costurilor spitalicești la nivel de pacient”;

e) studiul-pilot „Politici în domeniul sănătății mintale”. Activitățile menționate la lit. c), d) și e) fac obiectul contractului încheiat între Ministerul Sănătății și Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Sănătate București.

Art. 11. — Modificarea sumelor aferente subprogramelelor de sănătate, a structurii și indicatorilor, pe parcursul finanțării acestora, în funcție de necesități, se efectuează de către direcțiile coordonatoare, la propunerea fundamentată a ordonatorilor de credite, pe baza referatului

aprobat de ministrul sănătății sau de înlocuitorii acestuia, după caz, cu respectarea prevederilor legale.

II. Dispoziții finale

Art. 12. — Pe parcursul execuției se pot aproba, prin ordin al ministrului sănătății, subprograme noi de sănătate, finanțate prin redistribuire de fonduri bugetare, în condițiile legii.

Art. 13. — Direcțiile generale și direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, direcțiile de sănătate publică, instituțiile publice implicate, precum și unitățile sanitare vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 14. — Anexele nr. I—III*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 15. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Mircea Cintează

București, 12 ianuarie 2005.

Nr. 10.

*) Anexele nr. I—III se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 bis în afara abonamentului, care poate fi achiziționat de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”